

числе на расширение экспортных возможностей предприятий. Для этой цели они все чаще получают долгосрочные государственные кредиты по льготным ставкам. Необходима либерализация в предоставлении краткосрочных кредитов. Такой подход к финансированию стимулирует развитие конкурентоспособности инновационного производства, так как за займы и капиталовложения необходимо расплачиваться. Данный аспект весьма актуален в условиях приватизации государственных предприятий.

В настоящее время решение финансовых проблем риска взяли на себя инновационные банки. Однако возложенные на них надежды не всегда оправдываются. Связано это с тем, что учредители и акционеры этих банков хотят иметь хорошие дивиденды в сроки, которые гораздо ниже, чем реализация научно-технической идеи. Устранить возникшее несоответствие в сроках финансирования и разработки новшеств может инновационный фонд, выступающий инструментом реализации научно-технической политики и гибким источником финансирования.

Частую складывается ситуация, когда разработанные нашими учеными технологические процессы гораздо быстрее внедряются за рубежом. Рынок инноваций – это специфический элемент производства и, прежде всего, рынок труда, а не природных богатств.

Инновационная деятельность обладает высокой степенью неопределенности. В этих условиях за рубежом придает особое значение рисковому капиталу соответствующих компаний, которые играют роль разведчиков и создателей новых рынков, в то время как корпорации выступают главными производителями нововведений. Одновременно в рамках крупных промышленных компаний США нарабатываются методы управления и формы организации инновационных процессов, которые максимально бы вписывались в принципы функционирования крупных хозяйственных организаций [10].

Процесс использования инноваций подвергается влиянию многочисленных факторов. Обусловлено это влияние экономической, технической и социальной значимостью инноваций. Поэтому руководители нуждаются в обширной информации по нововведению, которая касается общих технических и экономических характеристик инноваций, а также специфических проблем их применения.

Проблема внедрения инноваций сводится к тому, насколько они вписываются в действующий производственный организм и рамки существующих управленческих структур. Такой подход к использованию инноваций противоречит целям, ради которых они внедряются в производство – повысить в несколько раз производительность труда, снизить себестоимость продукции. При сложившихся подходах к инновациям с их помощью на производстве устраняются «узкие места».

Существующие методики, как правило, не соответствуют конкретному производству, поэтому в отделах новой техники часто возникают затруднения в аргументированном обосновании необходимости приобретения конкретного вида автоматизированного оборудования.

РЕЗЮМЕ

У статті розглядаються концептуальні аспекти інноваційного розвитку в умовах виробництва, досліджуються підходи до методології формування інноваційних підходів у системі управління розвитком промислового підприємства в умовах зростання складності, динамічності та невизначеності змін середовища.

Ключові слова: інновація, невизначеність, управління, розвиток.

РЕЗЮМЕ

В статье рассматриваются концептуальные аспекты инновационного развития в условиях производства, исследуются подходы к методологии формирования инновационных подходов в системе управления развитием промышленного предприятия в условиях роста сложности, динамичности и неопределенности изменений среды.

Ключевые слова: инновация, неопределенность, управление, развитие.

SUMMARY

The article deals with the conceptual aspects of innovation development in the conditions of production, explores approaches to the methodology of innovation in the management of industrial enterprises in terms of growth, dynamism and uncertainty of environmental changes.

Keywords: innovation, uncertainty, management and development.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Современные информационные технологии [Текст] / Л. К. Амдилян. - М. : Знание, 1990. - 61,[3] с.
2. Статистичний щорічник України за 2010 рік. К. : Август Трейд, 2011. - 560 с.
3. Экономика предприятия Учебник / Под общ. ред. д-ра экон. наук, проф. С.Ф. Покропивоного. Пер. с укр. - К.: КНЭУ, 2003. 608с.
4. Управление технологией и инновациями в Японии / [Корнелиус Херстатт, Кристоф Стокстром, Хьюго Тширке, Акио Нагахира]. – Wolters Kluwer, 2009. – 512 с.
5. Жариков В.В., Управление инновационными процессами : учебное пособие / В.В. Жариков. – Тамбов : Изд-во Тамб. гос. техн. унта, 2009. – 180 с.
6. Альгин А.П. Грани экономического риска / Новое в жизни, науке, технике. Сер. Практика хозяйствования и управления. – М.: Знание, 2001. – №1. – 64 с.
7. Найт, Ф.Х. Риск, неопределенность и прибыль / Ф.Х. Найт; пер. с англ. – М.: Дело, 2003. – 360 с.
8. Бачкай, Т. Хозяйственный риск и методы его измерения / Т. Бачкай [и др.] ; пер. 9. с венгер. М. : Экономика, 1979. 184 с.
9. Гранатуров, В. А. Экономический риск: сущность, методы измерения, пути снижения / В. А. Гранатуров. М. : Дело и сервис, 2002. 160 с.
10. Амоша А.И. Социально-экономические факторы повышения производительности труда в автоматизированном производстве / А.И. Амоша, Л.Н. Саломатина // Научно-технический прогресс и интенсификация производства. — Донецк, 1989. – 273 с.

УДК 339.9

НОВІТНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОЇ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ У ГЛОБАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

Санжаревська І.С., аспірант кафедри міжнародної економіки ДонНУ

Актуальність. Глобалізаційні й інтернаціоналізаційні процеси у світовому господарстві спираються на рух капіталів у грошовій та товарній формах між країнами й їх інтеграційними угрупованнями на макроекономічному рівні, між підприємницькими й інфраструктурними суб'єктами мікрорівня. Вони опосередковують такі важливі суспільно-економічні процеси, як виробництво та споживання продукції, розподіл та нагромадження доходів, що забезпечує науково-технічний прогрес і розвиток продуктивних сил світового господарства. У теперішній час в міжнародних економічних відносинах провідною формою є рух капіталів у нетоварній формі: гроші, інформація, технології.

Міжнародна фінансова система світового господарства є організаційною формою міжнародних економічних та валютно-фінансових відносин. Вона складається з галузевих і територіальних фінансових ринків (валюта, золото, кредити, інвестиції, цінні папери та деривативи), та фінансових інститутів, що виконують інфраструктурні функції та забезпечують її функціонування.

Дослідження особливостей розвитку міжнародної фінансової системи є важливою науковою задачею стосовно визначення обсягів і напрямів руху фінансових потоків, що обслуговують міжнародні торгівлі та валютно-фінансові відносини світового господарства, та факторів, що визначають трансформації міжнародної фінансової системи в умовах світової економічної кризи.

Аналіз досліджень і публікацій. У теперішньому стані міжнародну фінансову систему було сформовано після другої Світової війни під впливом біфуркаційних зрушень розвитку світового господарства. Серед головних тенденцій, що вплинули на структуру та особливості міжнародної фінансової системи, можна навести:

перехід від двоцентрової до багато центральної політичної системи світу, та пов'язаний з ним розвиток банківської системи промислово розвинених країн Північної Америки та Західної Європи;

зміщення пріоритетів у розміщенні трудомісткого виробництва на протиположний наукомісткому виробництву, що дозволило високорозвиненим країнам світу експортувати продукцію з високою доданою вартістю та збільшити рівень власної міжнародної конкурентоспроможності;

глобальне інвестування МНК у власний розвиток, що дозволило сконцентрувати капітал на рівні ВВП окремих середньорозвинених країн світу;

перехід у світовому масштабі від товароруху до нетоварного пересування капіталу у вигляді вільних грошових коштів, цільових портфельних інвестицій, ф'ючерсних і форвардних контрактів, золота, деривативів, що закріпило виключне положення міжнародної фінансової системи у світовому господарстві.

Усе зазначене визначило розвиток міжнародної фінансової системи у вигляді багатоканалізованої структури спеціалізованих фінансових інститутів, що формують та підтримують міжнародні економічні зв'язки між суб'єктами світового господарства. До них відносять: національні економіки країн; міжнародні організації; юридичних і фізичних осіб, що є контрагентами міжнародної торгівлі чи утворюють інфраструктуру міжнародної фінансової системи.

Ціль роботи — дослідити сучасний стан та перспективні тенденції розвитку міжнародної фінансової системи за умов глобалізації світового господарства.

Результати. Регулювання міжнародної фінансової системи здійснюється створеними на основі міждержавних угод міжнародними валютно-кредитними та фінансовими організаціями — Міжнародний валютний фонд, Банк міжнародних розрахунків, Світовий банк, Міжнародна асоціація розвитку, Міжнародна агенція з інвестиційних гарантій, Організація економічного співробітництва та розвитку, регіональні банки реконструкції та розвитку, валютно-кредитні й фінансові організації.

Міжнародна фінансова система є провідником фінансових ресурсів у транзакціях між країнами світу, що відбуваються у формі грошових потоків, а також акумулює та перерозподіляє міжнародні фінансові ресурси, що є грошовими та капітальними активами як наслідок світової торгівлі й інших видів перерозподілу коштів у міжнародних економічних відносинах. Та частина коштів, що обслуговує міжнародний обмін товарів та послуг, виконує функції засобів платежу і засобів обігу, інша частина коштів є фінансовим капіталом, що дає змогу власникам отримувати додаткову вартість.

Вона опосередковує рух у світовому масштабі товарних та грошових потоків. На її сучасний розвиток впливають тенденції структурних змін світової економіки, визначені Петрашком Л. П. [1]:

- зміни у відношеннях між сировинними та промислово розвиненими країнами;
- перехід промислово розвинених країн від трудомісткого до наукомісткого виробництва;
- підвищення значення міжнародного руху капіталу;
- зростання ступеня диверсифікації діяльності багатонаціональних корпорацій, зокрема міжнародного інвестування в спільні підприємства та угоди про партнерство.

Загальною тенденцією розвитку міжнародної фінансової системи у теперішній час є глобалізація міжнародних економічних відносин, що відповідно впливає на валютно-фінансові та товарно-інвестиційні потоки. Суєтіним А.А. [2] визначено, що в основі глобалізації міжнародної фінансової системи лежить взаємодія таких явищ:

- технічний прогрес, що дозволяє здійснювати міжнародні фінансові угоди в режимі реального часу й значно скоротити витрати на транспорт і комунікацію;
- зростаюча конкуренція: з одного боку, між кредитними й фінансовими установами на фінансових ринках, а з іншого, — між самими фінансовими ринками внаслідок значного розвитку інформаційних технологій і телекомунікацій;
- реструктуризація кредитних і фінансових установ шляхом їхнього злиття й поглинання як наслідок зростаючої конкуренції між ними;

- широка інтернаціоналізація бізнесу через посилення транснаціонального характеру діяльності корпорацій;
- концентрація країн у межах економічних і валютних союзів шляхом створення регіональних інтеграційних об'єднань різної глибини, політичної й економічної спрямованості: ЄС, СНД, ЧЕС тощо;
- послаблення твердого контролю щодо здійснення міжнародних угод, пов'язаних з рухом капіталу фондових бірж;
- макроекономічна стабілізація й реформи в ряді країн, що розвиваються і країн з перехідною економікою, які створили сприятливий клімат для іноземних інвесторів;

- широке використання запозичених коштів для підтримки власних інвестицій за «принципом важеля», на підставі чого у промислово розвинених країнах набуває активного розвитку процеси сек'юритизації активів [3-5].

Предметом наукового дослідження сучасної наукової спільноти є вивчення особливостей розподілу грошових потоків у міжнародній фінансовій системі за умов невизначеності зовнішнього середовища в умовах світової економічної кризи, що передбачає вирішення трьох ключових питань: 1) маршрутизація руху грошових коштів з урахуванням фактора часу; 2) оцінювання вартості активів й їх оптимізація (трансфертне ціноутворення, пільгове оподаткування в офшорних зонах); 3) управління комерційними ризиками, що супроводжують рух світових фінансових потоків.

Особливістю функціонування міжнародної фінансової системи є забезпечення економічних відносин, які пов'язані з формуванням, розподілом і використанням грошових коштів з метою виконання суб'єктами світового господарства (країни, їх інтеграційні угруповання, міжнародні організації, підприємства) власних функцій і завдань та забезпечення умов розширеного відтворення.

Аналіз фахових джерел з основ функціонування міжнародної фінансової системи дозволив зробити висновок, що дослідниками розкрито чотири загальні підходи до вивчення міжнародної фінансової системи.

Найбільш поширеним серед дослідників є підхід, у межах якого міжнародна фінансова система розглядається як *економічна категорія*. Вони визначають міжнародну фінансову систему як таку, що еволюціонувала від економічної категорії національного рівня (категорія політекономії, економічної теорії) до рівня світового господарства: «утворилися на основі розвитку міжнародних економічних (ринкових) відносин» як сукупність фінансових ресурсів, що використовуються для забезпечення безперервності та рентабельності суспільного відтворення у світовому господарстві та задоволення спільних потреб, що мають міжнародне значення [6].

По-друге, міжнародна фінансова система розглядається як *інституційна категорія* — сукупність міжнародних фінансових інституцій, мережевих банків, фондових і валютних бірж, міжнародних і регіональних економічних організацій, об'єднань, регіональних фінансово-кредитних установ, що опосередковують рух світових фінансових потоків [7].

По-третє, це *категорія міжнародних економічних відносин*, що відбуваються у грошовій формі під час перерозподілу національного продукту країн, що приймають участь у світовій торгівлі товарами та послугами, у процесі руху капіталів на світовому ринку. В цій формі міжнародна фінансова система складається з національних і міжнародних фінансів, що належать резидентам інших країн, і характеризується замученістю до транснаціональних і міждержавних валютних і кредитно-фінансових відносин.

По-четверте, це *специфічна категорія*, що близька до економічної чи категорії міжнародних економічних відносин, але є інструментом не макроекономічної політики, а мікроекономіки, тому що особливості функціонування міжнародної фінансової системи

використовуються як економічних важіль, що сприяє оптимізації операційних витрат підприємств, які приймають участь у світовій торгівлі товарами чи послугами; застосовується для максимізації прибутку підприємств, у т.ч. ринкової інфраструктури; використовується як механізм примноження спекулятивного й інших видів фінансового капіталу, що обертається у міжнародній фінансовій системі.

Таким чином, на підставі дослідження теоретичних основ функціонування міжнародної фінансової системи отримала подальшого розвитку система класифікації підходів до її визначення, що дозволяють характеризувати міжнародну фінансову систему як економічну категорію, інституційну категорію, категорію міжнародних економічних відносин чи специфічну мікроекономічну категорію, що дозволяє її вивчати та описувати під різними кутами та точками зору.

Так, набуває наукового обґрунтування визначення перспективних категорій міжнародних економічних відносин і потоків грошових коштів, що їх обслуговують; надається можливість визначити перспективні та прибуткові форми переливу міжнародних капіталів; змінюються та підпорядковуються міжнародні валютно-фінансові потоки й інфраструктура, що їх обслуговує.

На підставі поглибленого дослідження теоретичних основ функціонування міжнародної фінансової системи можна визначити низку економічних і соціальних ефектів для економік окремих країн та світового господарства в цілому.

До першої групи можна віднести підвищення ефективності руху дискретних й одиничних грошових потоків, що спрямовуються підприємствами до світового господарства; зростання прибутковості діяльності МНК від цільових інвестицій, поточної комерційної діяльності, трансфертного ціноутворення тощо.

До другої групи соціальних ефектів можна віднести ті з них, що формуються навколо системи професійної підготовки фахівців у сфері міжнародних фінансів, яка дозволяє керівникам розуміти механізм функціонування світового господарства при виконанні торговельних, валютних, фінансово-кредитних операцій на світовому ринку, створювати нові робочі місця, розширяти масштаби комерційної діяльності. Для державних службовців, що приймають участь у держрегулюванні економіки, з'являється можливість прийняття ґрунтовних управлінських рішень стосовно макроекономічної та зовнішньоекономічної політики країни.

За норм міжнародного права суб'єкти міжнародної фінансової системи є подібними один до одного, але за норм національного законодавства окремих країн вони поділяються на резидентів чи нерезидентів стосовно пільг чи преференцій в оподаткуванні.

Розглянемо склад міжнародної фінансової системи та характеристики її головних елементів.

Першим суб'єктом є сукупність суверенних країн, що в особі власних урядів (державних органів влади й офіційних посадових осіб) здійснюють міжнародну економічну діяльність. Суверенітет держави визначається її правосуб'єктністю, суверенною рівністю й імунітетом перед іншими країнами, спадкоємністю щодо змін урядів під час виборів чи революційних змін форм державної влади.

Зв'язок національної економіки країн зі світовою здійснює центральний банк, який є агентом уряду щодо державного регулювання економіки: обслуговування державного бюджету, зберігання золотовалютних резервів, емісії, регулювання валютного курсу та грошового обігу країни. Він забезпечує фінансову стабільність країни через безперервність грошових платежів і розрахунків, підтримує купівельну спроможність національної валюти, здійснює банківський нагляд і грошово-кредитне регулювання національної фінансової системи (протидії інфляції, забезпечення зайнятості, регулювання ставки рефінансування комерційних банків, здійснення операцій на ринку цінних паперів).

З іншого боку, центральний банк забезпечує інтеграцію країни до міжнародної фінансової системи шляхом визначення порядку розрахунків з іноземними державами, представляє її інтереси в капіталах та діяльності міжнародних організацій, регулює участь іноземного капіталу (банківського, промислового) у країні.

Другим суб'єктом світової фінансової системи є міжнародні організації, створені відповідно до норм міжнародного права для об'єднання інтересів суверенних держав. До їх складу входять міжнародні валютно-кредитні і фінансові організації, що здійснюють регулювання міжнародних валютних і фінансово-кредитних відносин з метою стабілізації світової економіки. Їх діяльність досліджується широким колом науковців із світовим ім'ям: В.Буйтер, Р.Канбур, Е.Коуз, Г.Ланкес, Ф.Мошпіан, М.Обстфельд, Е.Прасад, К.Рогоф, Т.Сендлер, М.Штерн тощо, так і численними вітчизняними дослідниками — Ю.Козак, В.Ковалевський, Н.Поважна, Т.Циганкова, Т.Гордєєва [8].

Провідну роль у формуванні й управлінні міжнародною фінансовою системою відіграють Світовий банк і МВФ. Власне Світовий банк складається із двох інституцій — Міжнародний банк реконструкції та розвитку та Міжнародна асоціація розвитку; у сукупності з якими Міжнародна фінансова корпорація, Багатостороння агенція з гарантій інвестицій та Міжнародний центр з урегулювання інвестиційних спорів утворюють Групу Світового банку [Янікін С.В.]. У широкому контексті під Світовим банком розуміється саме МБРР, який визначає діяльність Світового банку.

Світовий банк і МВФ координують діяльність Банку міжнародних розрахунків, регіональних підрозділів МБРР, наприклад, ЄБРР, валютно-кредитних і фінансових організацій ЄС (Європейський інвестиційний банк, Організація економічного співробітництва та розвитку).

Усі зазначені міжнародні фінансові організації на підставі власних повноважень і ресурсів здійснюють регулювання міжнародних валютно-кредитних і фінансових відносин; вони діють як форум міжурядового спілкування країн, сприяють виробленню консенсусу з проблемних питань розвитку світового господарства та надають рекомендації з його валютної і кредитно-фінансової політики; вони сприяють збору та розповсюдженню статистичної та науково-дослідної інформації з актуальних валютно-кредитних і фінансових відносин, що утворюються у світовому господарстві.

Міжнародні фінансові організації спираються на процеси глобалізації світової економіки, створення транснаціональних структур (банків і корпорацій) для координації зусиль світового суспільства щодо подальшого стабільного розвитку світового господарства і його міжнародної фінансової системи. Вони сприяють подальшому формуванню світогосподарських зв'язків, розширенню валютно-кредитних і фінансових відносин між країнами світу для забезпечення міждержавного валютного і кредитно-фінансового регулювання у сфері міжнародних економічних відносин. Також міжнародні фінансові організації сприяють спільному вирішенню проблем нестабільності світової економіки (світова валютна система, ринок валют, кредитів, цінних паперів, золота) шляхом впровадження єдиної стратегічної валютної і кредитно-фінансової політики.

Третім суб'єктом світової фінансової системи є юридичні й окремі фізичні особи, що контролюють фінансовий капітал, який можна порівняти з ВВП середніх за розміром країн світу, таких як Україна чи більшість країн ЄС. Транснаціональні корпорації, транснаціональні банки, фінансово-кредитні організації, біржі утворюють дедалі зростаючий вплив на розвиток міжнародної фінансової системи.

У теперішній час міжнародна фінансова система стрімко розвивається, що пов'язують їх впровадженням великої кількості інновацій, у тому числі фінансових. До них відносять нові інструменти та фінансові технології.

Фінансові інструменти базуються на поняттях і концепціях, що лежать в основі міжнародної фінансової системи (теорія вартості, теорія хеджування тощо), а також передбачають використання фізичних інструментів та процесів для досягнення конкретного результату: якщо інструментами є цінні папери з фіксованим доходом, то в якості процесів використовують електронну систему торгівлі цінними паперами.

У якості інноваційних фінансових інструментів можна відзначити конвертовані облигації з правом дострокового погашення, брокерські рахунки управління готівкою, облигації з нульовим купоном чи «смітникові» облигації для фінансування викупу, процентні свопи, звільнені від податку облигації з плаваючою ставкою забезпечення пулом іпотек тощо. Іншим прикладом фінансової інновації є використання вже відомої ідеї — розширення сфери строкових контрактів на торгівлю товарами і фінансовими інструментами, які раніше не використовувалися на ф'ючерсних майданчиках, введення нових варіантів свопів чи створення нових типів взаємних фондів.

Інноваційні фінансові технології спираються на економічну й фінансову теорію, математичні й статистичні методи обробки інформації, що знаходять відображення в прикладних пакетах програмного забезпечення, комп'ютерній і телекомунікаційній техніці.

Наприклад, на Нью-Йоркській фондовій біржі увійшла до використання «Designated Order Turnaround System» — комп'ютерна система для поточного зрівняння обсягу купівлі і продажу.

Інноваційні фінансові технології сприяють прискоренню та посиленню процесу глобалізації світового господарства у контексті розширення міжнародної економічної діяльності країн. Технологічні інновації у засобах зв'язку підвищують швидкість здійснення міжнародних торговельних операцій та сприяють збільшенню їх обсягу шляхом створення розрахунково-платіжних систем, цілодобових торговельних площадок тощо.

Сучасні фінансові технології підвищують ефективність функціонування міжнародної фінансової системи не тільки для її суб'єктів, але й для кінцевих користувачів, яким пропонують віддалене (дистанційне) банківське обслуговування (для юридичних осіб — система «клієнт-банк», для фізичних осіб розгорнута система банкоматів), управління рахунками через Інтернет. Одним із новітніх напрямків обслуговування фізичних осіб є дистанційне управління рахунком із допомогою мобільного телефону.

У теперішній час склалася думка експертів, що сучасні інновації негативно впливають на розвиток держав, що розвиваються, і країн з перехідною економікою, тому що підвищують нестабільність національних економік і помножують можливості різких коливань валютних курсів. Така ситуація складається навіть на фінансових ринках розвинених країн світу, тому що невизначеність, невпевненість, нервозність суб'єктів ринку перекидається на їхніх контрагентів в інших країнах світу, особливо в умовах світової фінансової кризи.

У 1991 р. Дж. Фінерті було визначено термін «фінансовий інжиніринг», що включає проектування, розроблення і реалізацію інноваційних фінансових інструментів і процесів, а також творчий пошук нових підходів до вирішення проблем у сфері фінансів [9]. Процес фінансового інжинірингу передбачає розроблення нових фінансових технологій управління міжнародними грошовими потоками, використання нових фінансових інструментів управління коштами підприємств й організацій, використання нових операційних схем руху міжнародних платіжних засобів.

У теперішній час фінансовий інжиніринг набуває глибокого проникнення в міжнародну фінансову систему: він охоплює світову торгівлю товарами та послугами, управління комерційними ризиками, управління довгостроковими і короткостроковими вкладеннями грошових коштів, поточні фінансові платежі та кореспондентські рахунки.

Фінансовий інжиніринг застосовують МНК і мережеві банківські структури для нестандартного, творчого підходу до використання традиційних інструментів управління міжнародними фінансовими потоками. Він припускає об'єднання стандартних технологій чи процесів для зменшення фінансового ризику комерційних операцій, зниження вартості заходів операційного менеджменту підприємств, оптимізація ведення бухгалтерського обліку, пристосування до податкового законодавства для мінімізації оподаткування з метою використання неефективного ринку.

Висновки. В роботі досліджено сучасний стан міжнародної фінансової системи, що розвивається в глобальній економіці, проведено порівняння загальних підходів до вивчення міжнародної фінансової системи, які дозволяють характеризувати її як економічну категорію, інституційну категорію, категорію міжнародних економічних відносин чи специфічну мікроекономічну категорію. Визначено такі перспективні тенденції розвитку міжнародної фінансової системи, як сек'юритизація фінансових активів, поширення інноваційних фінансових технологій, підвищення ефективності традиційних фінансових інструментів і технологій шляхом розвитку фінансового інжинірингу.

РЕЗЮМЕ

В роботі досліджено сучасний стан міжнародної фінансової системи, проведено порівняння загальних підходів до її вивчення. Визначено такі перспективні тенденції розвитку міжнародної фінансової системи, як сек'юритизація фінансових активів, поширення інноваційних фінансових технологій, підвищення ефективності традиційних фінансових інструментів і технологій шляхом розвитку фінансового інжинірингу.

РЕЗЮМЕ

В работе исследовано современное состояние международной финансовой системы, проведено сравнение общих подходов к ее изучению. Определены такие перспективные тенденции развития международной финансовой системы, как секьюритизация финансовых активов, распространение инновационных финансовых технологий, повышение эффективности традиционных финансовых инструментов и технологий путем развития финансового инжиниринга.

SUMMARY

This paper investigates the current state of the international financial system, the comparison of general approaches to its study. Determined following promising trends in the international financial system as securitization of financial assets, distribution of innovative financial technology, efficiency of conventional financial instruments and technologies through the development of financial engineering.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Петрашко Л. П. Міжнародні фінанси / Л. П.Петрашко. — К.: КНЕУ, 2003. — 221 с.
2. Суэтин А. А. Финансовые рынки в мировой экономике / А. А. Суэтин. — М.: «Экономистъ», 2008. — 587 с.
3. Бер Х.П. Сек'юритизація активів / Х.П. Бер. — М.: Волтерс Клувер, 2006. — 624 с.
4. Тригуб О.В. Сек'юритизація іпотечних активів: світовий досвід та перспективи впровадження в Україні / О.В. Тригуб // Економіка та держава. — 2009. — № 1. — С. 27–31.
5. Волик Н.Г. Сек'юритизація банківських активів як метод управління портфельним кредитним ризиком / Н.Г. Волик, А.І. Ісаєнко // Держава та регіони : науково-виробничий журнал / Гуманітарний ун-т "Запорізький ін-т держ. та муніципального управління". — Запоріжжя, 2011. — С. 214-219. — (Економіка та підприємництво ; № 2).
6. Кругман И., Обстфельд М. Международная экономика. Теория и политика / И. Кругман, М. Обстфельд. — М.: ЮНИТИ-ДАНА, 1997. — 799 с.
7. Херрис Д. Международные финансы / Д. Херрис. — М.: Филинь, 1996. — 564с.
8. Янікін С.В. Місце та роль міжнародних фінансових організацій на сучасному етапі розвитку світової фінансової системи / С.В. Янікін // Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. Економічні науки. — 2011. — Випуск III (43) — С. 100-107
9. Finerty J. D. Project financing. — Wiley. — 1996. — 384 pp.

УДК 339.166.8

ОЦІНКА ПОТЕНЦІАЛУ ГОТЕЛЬНОГО РИНКУ УКРАЇНИ В РАМКАХ ПІДГОТОВКИ ДО ЄВРО 2012

Свиридко С.В., к.е.н, асистент кафедри маркетингу Донецького національного університету

Постановка проблеми. На думку міжнародних експертів, сфера готельної нерухомості стала слабкою ланкою у підготовці України до ЄВРО-2012. Звичайно, готуючись до спортивної події такого масштабу, в країні опрацьовується та підготовлюється спортивна та туристична інфраструктура. Також, важливим фактором, що вплинув на проблему недостатнього номерного фонду в країні, стала світова фінансова криза, що підкосила плани багатьох бізнесменів, які збиралися до чемпіонату побудувати готелі. Але, багато експертів упевнені у